

28 Ιουνίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Δ/στές]

ΣΑΒΒΑΣ ΑΡΓΥΡΟΥ ΠΕΤΣΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες - Ενάγοντες,

v.

ΠΑΠΑΘΕΟΧΑΡΗ ΠΕΤΣΑ,

Εφεσίβλητου - Εναγόμενου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8491)

Καταπιστεύματα — Δικαιώματα τρίτων επί του καταπιστεύματος —
Τρίτοι, δεσμεύονται από το καταπίστευμα εφόσον δεν είναι αγορα-
στές έναντι ανταλλάγματος και χωρίς γνώση του — Κληρονόμοι του
καταπιστευματοδόχου στους οποίους περιέρχεται η περιουσία του
καταπιστεύματος, δεσμεύονται από το καταπίστευμα.

Πολιτική Δικονομία — Αναγκαίος διάδικος — Περιουσία αποβιώσαντα
καταπιστευματοδόχου — Δεν είναι αναγκαίος διάδικος σε αγωγή
εναντίον των κληρονόμων του για επιστροφή της περιουσίας του κα-
ταπιστεύματος — Ο παρακαταθέτης έχει ευθέως αγωγίμο δικαίωμα
εναντίον των κληρονόμων του θεματοφύλακα.

Οι εφεσείοντες - ενάγοντες ήσαν αδέρφια, τέκνα κάποιου Αργυρού
ο οποίος ήταν αδελφός του εφεσίβλητου - εναγόμενου. Με αγωγή
τους ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου οι εφεσείοντες - ενάγο-
ντες αξίωσαν αποζημιώσεις και διάταγμα για άρση επέμβασης που θα
περιλάμβανε και κατεδάφιση κτιρίων που ανεγέρθηκαν σε κτήμα τους
στη Δρούσια. Με την υπεράσπιση και ανταπαίτησή του ο εφεσίβλη-
τος - εναγόμενος ισχυρίστηκε ότι ο Αργυρός αγόρασε το κτήμα σαν
καταπιστευματοδόχος του με προοπτική να του το μεταβιβάσει αργό-
τερα και ότι δικαιωματικά το κατείχε. Ο Αργυρός απεβίωσε αφού
έχασε τη φωνή του σε ατύχημα, χωρίς να μεταβιβάσει το κτήμα στον
εναγόμενο - εφεσίβλητο. Στη συνέχεια το κτήμα ενεγράφη στους εφε-
σείοντες - ενάγοντες ως κληρονόμους του.

Κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρία, ο Αργυρός είχε πα-
ραδώσει έκτοτε τον τίτλο στον εφεσίβλητο - εναγόμενο ο οποίος ανέ-

λαβε ευθύς εξ αρχής την κατοχή και ανήγειρε κτίσματα στο κτήμα. Οι εφεσείοντες - ενάγοντες αναγνώριζαν ότι το κτήμα του ανήκε για να επιδιώξουν όμως, παρά τις υποσχέσεις τους ότι θα του μεταβίβαζαν, την ανάκτηση της κατοχής του.

5

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε τη μαρτυρία του εφεσίβλητου - εναγόμενου και αποφάσισε ότι κατά το δικαιο της επεικειάς ο εφεσίβλητος - εναγόμενος ήταν ο ιδιοκτήτης του κτήματος και πως αυτό ενεγράφη στο όνομα του Αργυρού ως καταπιστευματοδόχου. Ως εκ τούτου, αποφάσισε, πως είχε δικαίωμα να το αναζητήσει από τους κληρονόμους του εφεσείοντες - ενάγοντες και εξέδωσε σχετικό διάταγμα ως η ανταπαίτηση.

10

Οι εφεσείοντες - ενάγοντες, εφεσίβαλαν την απόφαση. Μεταξύ άλλων λόγων έφεσης, εισηγήθηκαν ότι η περιουσία του αποθανόντος καταπιστευματοδόχου δεν περιελήφθηκε ως αναγκαίος διάδικος.

15

Αποφασίστηκε ότι:

- (1) Η εισήγηση των εφεσείοντων - εναγόντων ότι η περιουσία του αποβιώσαντα καταπιστευματοδόχου όφειλε να ήταν αναγκαίος διάδικος θα έπρεπε να απορριφθεί διότι οι εφεσείοντες - ενάγοντες διαδέχθηκαν τον αποβιώσαντα και συνεπώς ο εφεσίβλητος - ενάγων διατηρούσε εναντίον τους, ως των εγγεγραμμένων ιδιοκτητών του κτήματος, αυτοτελές αγωγήμο δικαίωμα και δεν υπήρχε άλλος που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι θα επηρεαζόταν από την κατάληξη της αντιδικίας όπως την οριοθέτησαν οι γραπτές προτάσεις.
- (2) Οι αρχές του δικαίου της επεικειάς εκτείνονται ώστε να καλύπτουν και τρίτους όταν κατά τα περιστατικά στοιχειοθετείται δέσμευση της δικής τους συνείδησης με αποτέλεσμα την υποκατάσταση του καταπιστευματοδόχου από τους ίδιους ως δικαιούχων σε όποιο βαθμό ήταν δικαιούχος ο καταπιστευματοδόχος. Δεσμεύονται οι τρίτοι από το καταπίστευμα εφόσον δεν είναι αγοραστής έναντι ανταλλάγματος και χωρίς γνώση του, όπως είναι η περίπτωση μεταξύ άλλων των κληρονόμων του καταπιστευματοδόχου στους οποίους περιέρχεται η περιουσία του.
- (3) Το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι το κτήμα αγοράστηκε από τον Αργυρό σαν καταπιστευματοδόχος του εφεσίβλητου - εναγόμενου ήταν εύλογο και η παραδοχή του ότι το ενέγραψε στο όνομά του ως καταπιστευματοδόχου για λογα-

40

γιασμό του εφεισίβλητου - εναγόμενου ήταν αποδεκτή ως στρεφόμενη εναντίον του συμφέροντός του.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

5

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Lipkin Gorman (a firm) v. Karpnale Ltd and Another [1992] 4 All E.R. 512,

10

A.G. for Hong Kong v. Reid and Others [1994] 1 All E.R. 1,

Chrysostomou v. Chalkousi and Sons (1978) 1 C.L.R. 10,

15

Harmer v. Armstrong [1993] All E.R. Rep. 778,

William Brandt's Sons and Co. v. Dunlop Rubber Company [1905] A.C. 454,

20

Weddell v. J. A. Pearce and Major [1987] 3 All E.R. p. 624,

Performing Right Society Ld v. The London Theater of Varieties Ld, A.C. 1924 p. 1.

25 **Έφεση.**

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου (Κορφυώτης, Α.Ε.Δ.), που δόθηκε στις 29.5.91 (Αρ. Αγ. 1733/87), με την οποία αποφασίστηκε επί της ανταπαιτήσης του εναγόμενου, ότι κτήμα το οποίο ήταν εγγεγραμμένο επ' ονόματί τους, ανήκε σ' αυτόν κατά το δίκαιο της επιείκειας.

35

A. Κουκούνης, για τους Εφεσείοντες.

Μ. Ματθαίου και Ε. Κορακίδης, για τον Εφεισίβλητο.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

40

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Κατά την έκθεση απαιτήσεως, ο εναγόμενος -εφεισίβλητος, από το 1980 και μετά, άρχισε να επεμβαίνει παράνομως στο κτήμα των εναγόντων-εφεσειόντων με αρ. εγγραφής 11148/Φ./Σχ. XXXV/26 χωρ., Τεμ.4/1, τοποθεσία εντός

του χωρίου Δρούσια, εκτάσεως 799 τ.μ.. Ζητήθηκαν αποζημιώσεις και διάταγμα για άρση της επέμβασης που θα περιλάμβανε και κατεδάφιση κτιρίων που ανεγέρθηκαν.

Κατά την υπεράσπιση, η κατοχή του κτήματος από τον εφεσίβλητο ήταν δικαιωματική. Το κτήμα, όσο και αν ήταν εγγεγραμμένο στο όνομα των εφεσειόντων, στην πραγματικότητα, κατά το δίκαιο της επιείκειας, ανήκε στον ίδιο. Το 1959, ενόψει της άρνησης της τότε ιδιοκτήτριας του κτήματος να το πωλήσει στον εφεσίβλητο για λόγους που αναφέρθηκαν, ο εφεσίβλητος ανέθεσε στον αδελφό του - πατέρα των εφεσειόντων - (στο εξής ο Αργυρός), να το αγοράσει για λογαριασμό του. Η αγορά πραγματοποιήθηκε με χρήματα που διέθεσε ο εφεσίβλητος και το κτήμα ενεγράφη στον Αργυρό με τη ρητή συναντίληψη πως θα του το μεταβίβαζε σε εύθετο χρόνο. Δεν πραγματοποιήθηκε η μεταβίβαση μέχρι το θάνατο του Αργυρού το 1972 γιατί μεσολάβησε γύρω στο 1963, σοβαρός τραυματισμός του από τυχαία εκτυροσκορότηση όπλου. Έχασε τότε τη φωνή του και αναζήτησαν ιατρική φροντίδα σε διάφορες χώρες. Ο Αργυρός όμως είχε παραδώσει εξ αρχής στον εφεσίβλητο το πιστοποιητικό εγγραφής και ακόμα είχε αναλάβει ο ίδιος, και ουδέποτε ο Αργυρός, την κατοχή του κτήματος. Ανήγειρε σ' αυτό κτίσματα με σημαντική δαπάνη και για τη μεγάλη σειρά των ετών από το 1959 μέχρι το 1987 κατείχε το κτήμα ανενόχλητος. Οι ίδιοι οι εφεσειόντες αναγνώριζαν πως το κτήμα του ανήκε, για να επιδιώξουν όμως στο τέλος, παρά τις υποσχέσεις τους πως θα του το μεταβίβαζαν, την ανάκτηση της κατοχής του. Ο εφεσίβλητος ζήτησε την απόρριψη της αγωγής, και μεταξύ άλλων, την έκδοση διατάγματος για την τιτλοποίηση του κτήματος στο όνομά του. Με την απάντηση και υπεράσπιση στην ανταπαίτηση οι εφεσειόντες αρνήθηκαν τους ισχυρισμούς του εφεσίβλητου ως εκ των υστέρων επινοήματα και επέμειναν στις θέσεις και αξιώσεις τους.

Αναδείχθηκαν κατά τη δίκη ως γεγονότα παραδεκτά και από τους εφεσειόντες αλλά και τη μητέρα τους που επίσης κατέθεσε ως μάρτυρας, πως κάθε άλλο παρά ο εφεσίβλητος επενέβη και ανήγειρε κτίσματα στο κτήμα από το 1980 και μετά. Το κτήμα ουδέποτε περιήλθε στην κατοχή του Αργυρού και η αποκλειστική κατοχή που ανέλαβε έκτοτε ο εφεσίβλητος συνοδεύτηκε πράγματι με την ανέγερση από αυτόν κτισμάτων, εν γνώσει τους. Ο Αργυρός είχε όντως τραυματιστεί σοβαρά από τυχαίο πυροβολισμό και επί σειρά ετών δεν μπορούσε να μιλήσει. Ο εφεσίβλητος είχε κατά περιόδους, ζώντος και του Αργυρού αλλά και μετά, θέσει ζήτημα τιτλοποίησης του κτήματος στο όνομά του αλλά όσοι από τους εφεσειόντες ή τους μάρτυρές του αναφέρθηκαν στο θέμα δήλωσαν

άγνοια των λόγων αυτής της διεκδίκησης. Ανέχθησαν, κατά τον ισχυρισμό τους, τη κατοχή του κτήματος από τον εφεσίβλητο επειδή ήταν θείος τους και τον σέβονταν.

- 5 Προέβαλαν πλέον ως το κεντρικό σημείο τριβής, οι συνθήκες εγγραφής του κτήματος στο όνομα του Αργυρού. Κατά τους εφεσίοντες και τη μητέρα τους το αγόρασε με δικά του χρήματα για να το δωρίσει στον ένα από τους γιούς του. Δεν πραγματοποιήθηκε η δωρεά τότε γιατί είχε αποβιώσει η πρώτη σύζυγος του γιού τους εκείνου και τα πράγματα παρέμειναν στάσιμα. Το κτήμα κατέληξε τελικά ως κληρονομικό στο όνομα όλων των παιδιών του Αργυρού και της μητέρας τους, η οποία στη συνέχεια μεταβίβασε τα 3/18 μερίδια της στον ένα από τους γιούς της.
- 15 Το πρωτόδικο Δικαστήριο δε δέχθηκε αυτή την έκδοχή. Έκρινε πως την αλήθεια την είπε ο εφεσίβλητος. Θεώρησε πως ενισχυόταν, όπως απαιτείτο αφού η διεκδίκηση αφορούσε σε παρουσία αποβιώσαντος και διαπίστωσε ως γεγονός ότι πράγματι ο Αργυρός αγόρασε το κτήμα για λογαριασμό του εφεσίβλητου. Σημείωσε συναφώς τη μαρτυρία τρίτων, αξιόπιστων κατά τη κρίση του, πως ο Αργυρός με δηλώσεις του δεχόταν αυτή την πραγματικότητα όπως και τα λοιπά περιστατικά. Την επί δεκαετίες αδιαφιλονίκητη κατοχή του κτήματος από τον εφεσίβλητο, το πιστοποιητικό εγγραφής της οποίας, όπως σημειώσαμε, κατείχε και κατέθεσε ως τεκμήριο και την ανέγερση σ' αυτό των δωματίων που αναφέρθηκαν, χωρίς ένσταση από τον Αργυρό ή τους άλλους.

- Η αναφορά του πρωτόδικου Δικαστηρίου σε ό,τι προσδιόρισε ως τη νομική πτυχή της υπόθεσης εξαντλήθηκε με παράθεση εκτεταμένων αποσπασμάτων από τα συγγράμματα Bowstead on Agency 14η έκδοση, σελ. 16, 33 και 127, Halsbury's Laws of England 3η έκδοση, Τόμος 1 σελ. 152 και την αγγλική υπόθεση **Rochefoucauld v. Boustead** 1895 - 9 All E.R. Rep. Ext. 1911. Προκίπτει όμως πως πάνω στη βάση τους θεώρησε ότι, ενόψει των γεγονότων όπως τα διαπίστωσε, ο εφεσίβλητος είναι ο κατά το δίκαιο της επιείκειας ιδιοκτήτης του κτήματος, πως αυτό ενεγράφη στο όνομα του Αργυρού ως καταπιστευματοδόχου και πως είχε δικαίωμα να το αναζητήσει από τους ενάγοντες ως κληρονόμους του. Απέρριψε συνεπώς την αγωγή και εξέδωσε διάταγμα ως η ανταπαίτηση.

Οι λόγοι έφεσης είναι περιορισμένης εμβέλειας. Δεν έχει εγερθεί ζήτημα ως προς την ορθότητα της κατάληξης πάνω στη βάση των γεγονότων όπως τα διαπίστωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

Αντίθετα, δηλώθηκε ενώπιόν μας πως ήταν παραδεκτό ότι κάτω από τέτοιες περιστάσεις πράγματι γεννάται “κτητικό”, όπως χαρακτηρίστηκε, δικαίωμα στο πλαίσιο της καταπιστευματικής σχέσης που δημιουργείται. Οι δυο από τους λόγους έφεσης που ανέπτυξαν ενώπιόν μας οι εφεσείοντες έχουν στον πυρήνα τους την άποψή τους, πως ήταν αναγκαίος διάδικος ο Αργυρός και εφόσον αυτός απεβίωσε, πρόσωπο που θα διοριζόταν ως διαχειριστής της περιουσίας του. Διαζευκτικά, θα έπρεπε να βρισκόταν ενώπιον του Δικαστηρίου ως διάδικος η μητέρα των εφεσειόντων αφού ήταν και εκείνη κληρονόμος του. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η μαρτυρία αναφορικά με τις περιστάσεις της εγγραφής του κτήματος στο όνομα του Αργυρού και τις δηλώσεις του σε τρίτους ήταν εξ ακοής και θα έπρεπε να είχε αγνοηθεί. Οι υπόλοιποι λόγοι έφεσης αναφέρονται στην αξιολόγηση και στην επάρκεια της μαρτυρίας. Υποστηρίζουν οι εφεσείοντες πως το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε “σε θέμα νόμου και δη όσον αφορά την έννοια και εφαρμογή του κανόνα της ενισχυτικής μαρτυρίας...”, ότι “δεν έκαμε θετικά ευρήματα όσον αφορά την αντιπροσώπηση και/ή το agency του εναγομένου” ότι “δεν έδωσε λόγο και/ή πειστικούς λόγους γιατί απέρριψε την εκδοχή και γραπτή μαρτυρία των εναγομένων σχετικά με τα δικαιώματά τους” και ότι “δεν έδωσε λόγους γιατί δέχθηκε την εκδοχή και τη μαρτυρία των εναγομένων”.

Ο εφεσίβλητος αντέκρουσε τους ισχυρισμούς των εφεσειόντων. Υποστήριξε την πρωτόδικη απόφαση και αναφέρθηκε στη νομολογία αναφορικά με τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες δικαιολογείται παρέμβαση προς ανατροπή των ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Αναφέρθηκε επίσης στις υποθέσεις *Lipkin Gorman (a firm) v. Karpnale Ltd and Another* [1992] 4 All ER 512 και *A.G. for Hong Kong v. Reid and Others* [1994] 1 All ER 1 ως παραδείγματα επιτυχημένης αναζήτησης από το δικαιούχο περιουσίας που αποτελούσε το αντικείμενο καταπιστεύματος και που κατέληξε στα χέρια τρίτων.

Θα αναμέναμε οι εφεσείοντες να προωθήσουν πρωτοδικώς την άποψή τους πως έλειπε αναγκαίος διάδικος. Αυτό, αφού η μή συνένωση διαδίκου δεν καταστρέφει την αιτία αγωγής αλλά αντιμετωπίζεται με κατάλληλη διαταγή στο πλαίσιο της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου. (Βλ. Δ. 9 θ. 10 των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας, *Chrysostomou v. Chalkousi and Sons* (1978) 1 C.L.R. 10, Annual Practice 1960 σελ. 346, Bullen and Leake 12η έκδοση σελ. 75 και 165). Δεν χρειάζεται όμως να δούμε το θέμα από την πιο πάνω σκοπιά. Η εισήγηση των εφεσειόντων πως η περιουσία του Αργυρού ήταν αναγκαίος διάδικος παρέμεινε εντελώς

γενική και ανυποστήρικτη από οποιαδήποτε δικονομική ή νομολογιακή αρχή. Ήταν μάλιστα και αντιφατική γιατί κατά τη σύντομη επεξήγησή της οι εφεσείοντες πρότειναν πως εφόσον δεν εκπροσωπείται στη διαδικασία η περιουσία του Αργυρού, το πρωτό-

5 δικό Δικαστήριο θα μπορούσε μόνο να απορρίψει την αγωγή τους, όχι όμως και να εγκρίνει την ανταπαίτηση. Όμως αναπόφευκτα θα βρισκόταν στη βάση και των δυο καταλήξεων, η αποδοχή πως το κτήμα είχε περιέλθει στον Αργυρό ως καταπιστευματοδόχο.

10 Η συνένωσή του καταπιστευματοδόχου ως διαδίκου μπορεί να είναι αναγκαία. Αλλά και εκεί όπου η φύση της διεκδίκησης την επιβάλλει, αναγνωρίστηκαν εξαιρέσεις. (Βλ. Annual Practice (ανωτέρω) και επ., *Harmer v. Armstrong* [1933] All ER Rep. 778, *William Brandt's Sons and Co. v. Dunlop Rubber Company*,

15 [1905] A.C. 454, *Weddell v. J.A. Pearce & Major* [1987] 3 All E.R. σελ. 624). Με την ελπίδα πως δεν υπεραπλουστεύουμε ένα θέμα με πληθώρα εκφάνσεων θα λέγαμε πως γενικά η αναγκαιότητα συνένωσης του καταπιστευματοδόχου είναι συναρτημένη είτε προς την έλλειψη αυτοτελούς αγώγιμου δικαιώματος του δικαιούχου

20 στο καταπίστευμα είτε προς την ενδεχόμενη συνέχιση της ύπαρξης ζωντανού συμφέροντος του καταπιστευματοδόχου, το οποίο θα μπορούσε ο ίδιος να επικαλεστεί. Οπότε, η εκδίκαση θέματος σχετικού προς το καταπίστευμα στην απουσία του θα ήταν ατελέσφορη και θα διάνοιγε τη δυνατότητα νέων διαδικασιών αφού το αποτέλεσμά της πρώτης δεν θα δέσμευε όλους τους ενδιαφερομένους.

25 (Βλ. *Performing Right Society Ltd v. The London Theater of Varieties, Ltd* A.C. 1924 σελ. 1). Οι αρχές του δικαίου της επιείκειας εκτείνονται ώστε να καλύπτουν και τρίτους όταν, κατά τα περιστατικά, στοιχειοθετείται δέσμευση της δικής τους συνείδησης με αποτέλεσμα την υποκατάσταση του καταπιστευματοδόχου από

30 τους ίδιους, ως δικαιούχων σε όποιο βαθμό ήταν δικαιούχος ο καταπιστευματοδόχος. Δεσμεύονται οι τρίτοι από το καταπίστευμα εφόσον δεν είναι αγοραστές έναντι ανταλλάγματος και χωρίς γνώση του, όπως είναι η περίπτωση, μεταξύ άλλων, των κληρονόμων

35 τού καταπιστευματοδόχου, στους οποίους περιέρχεται η περιουσία του. (βλ. *Snell's Equity* 29η έκδοση σελ. 23, *Sinclair v. Brounham* [1914] A.C. 398, *Keeton and Sheridan* 10η έκδοση σελ. 394, *Hanbury and Martin, Modern Equity* 14η έκδοση σελ. 33). Οι εφεσείοντες διαδέχθηκαν τον αποβιώσαντα Αργυρό, ο εφεσίβλητος διατηρεί εναντίον τους ως των τωρινών εγγεγραμμένων ιδιοκτητών του κτήματος αυτοτελές αγώγιμο δικαίωμα και δεν υπάρχει άλλος που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι θα επηρεαζόταν από την κατάληξη της αντιδικίας όπως την οριοθέτησαν οι γραπτές

40 προτάσεις. Η εισήγηση των εφεσειόντων πρέπει να απορριφθεί.

Πρέπει επίσης να απορριφθούν και οι υπόλοιποι ισχυρισμοί τους.

(α) Η μαρτυρία του εφεσίβλητου ήταν πρωτογενής. Εκείνη δε ως προς την παραδοχή του Αργυρού πως πράγματι ενεγράφη το κτήμα στο όνομά του ως καταπιστευματοδόχος για λογαριασμό του εφεσίβλητου, ως εμφανώς στρεφόμενη κατά του συμφέροντός του, ήταν αποδεκτή. Είναι εν προκειμένω σχετική η ανάλυση στον Phipson on Evidence 13η έκδοση σελ. 386 παράγραφος 20-5 και επ. αναφορικά με το αποδεκτό δηλώσεων προηγούμενου ιδιοκτήτη στο πλαίσιο αντιδικίας μεταξύ των διαδόχων του και τρίτων. (Βλ επίσης Cross on Evidence 6η έκδοση σελ. 523).

(β) Δεν έχει εξειδικευθεί τελικά ποιό είναι το νομικό σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφορικά “με την έννοια και εφαρμογή του κανόνα της ενισχυτικής μαρτυρίας” και πάντως αναμφιβόλως συνιστούσαν ενισχυτική μαρτυρία όσα εντόπισε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

(γ) Το πρωτόδικο Δικαστήριο προέβη σε σαφές εύρημα πως ο Αργυρός αγόρασε το κτήμα για λογαριασμό του εφεσίβλητου και εξηγούνται στην απόφασή του οι λόγοι που στήριξαν την αξιολόγησή της μαρτυρίας. Δεν έχει εγερθεί αλλά θα ήταν ίσως επωφελές να προσθέσουμε πως δε θα θεωρούσαμε ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την ανατροπή της κρίσης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς το ποιοί είπαν την αλήθεια.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.